

Καλαρρύτεν, τὸ Μέτσοβο, τὸ Ἀσπροπόταμο χρησι-
μέβανε γιὰ κέντρο στὰ τριγυρινὰ χωριά καὶ διοι-
κόντανε μὲ τὸν ἴδιον ἀπάνου κάτου τρόπο ὅπως καὶ ὁ
Μωριάς. Καθὼς φαίνεται ἡ Συραάκο εἶτανε ἡ πρω-
τεύουσα τῆς συγκυβέρνησις καὶ δέφτερο ἐρχότανε ἡ
Καλαρρύτεν. Οἱ κάτοικοι, πραγματεφτάδες ἢ τεχνί-
τες κατορθώσανε ν' ἀποχτήσανε πολὺ βιός πολλοὶ
εἶχανε ὡς 100 καὶ 200 χιλ. φλουριά καὶ γιὰ τοῦ-
το προκόψανε σὲ βελτιωθὲν ἀπίστευτο.

Οἱ δημογέροντες δὲ φροντίζανε μονάχα γιὰ τὸ
γενικὸ συμφέρον μὰ ἐπιτηρούσανε καὶ τὴν ἰδιωτικὴν
ζωὴν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ
τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, δικάζανε τὰ οἰκογενειακὰ
ζητήματα.

Ἄν καὶ κοσμογυρισμένοι οἱ Βλαχοχωρίτες κα-
τορθώσανε νὰ κρατήσανε τὰ ἴθιμά τὰ καὶ γι'
ἀπὸ τοὺς πολέμους τὰ λούσα τῶ γυναικῶν. Ὁ
Rouqueville ποὺ ταξίδεψε σ' ἀπὸ τὰ μέρη λέει
τὰ κλόουθα γιὰ τὴν Καλαρρύτεν.

Ἡ Καλαρρύτεν ἔχει 580 φαμελιὰς Βλάχικες
ποὺ κάθονται σὲ μέρος πρὸ κατάλληλο γιὰ αὐτο
φωλιὰς καὶ γιὰ τὰ ὄνια παρὰ γι' ἀθρώπους. Χτι-
σμένη πατώματα, πατώματα ἀπάνω στὰ χεῖλια
τοῦ βράχου πιάνει ὡς 1200 μέτρα στὶς πλαγιὰς
τοῦ βουνού... Τὸ σφέρο ἔκαμε τοὺς ἐξυπνοὺς Βλά-
χους νὰ μάθουνε νὰ γνέθουνε τὰ μαλλιά ποὺ πέρ-
νανε ἀπὸ τὰ πρόβατὰ τους, λίγο λίγο ἀρχίσανε νὰ
φαίνουνε χοντρά μαλλίτικα ποὺ ἀγοράζανε οἱ Ἀρ-
βανίτες γιὰ τὶς κάπες τους, καὶ οἱ νάρτες τῆς Ἀ-
δριατικῆς γιὰ τὶς καπότες τους. Κατορθώσανε νὰ
πάρουνε τὴ Γαλλικὴ προστασίαν γιὰ νὰ στέλλου-
νε τὶς πράματιες τους στὰ ξένικα, ὕστερα ἀρχίσανε νὰ
πηγαίνουνε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν καὶ νὰ φροντί-
ζου-νε μοναχοὶ τους γιὰ τὴν πούληση. Οἰκονόμοι,
καθὼς κατορθώσανε ἀπὸ τὴν Καλαρρύτεν, ἀπὸ τὴν
Συραάκο, τὸ Μέτσοβο, τὸν Ἀσπροπόταμο καὶ τὸ
Ζαγόρι νὰ πᾶνε καὶ νὰ κενήσουνε σ' ὅλες τὶς ἰμπο-
ρικὲς πολιτείας τῆς Μεσόγειος. Τότες ναβλῶνανε
Γραικικὰ καράβια ἀντὶς νὰ δίνου-νε τὸν παρά τους
στοὺς ξένους. Ὅντας ἀγαπημένοι βοηθοὺς ὁ ἕνας
τὸν ἄλλονε καὶ ἀνοίξανε καταστήματα στὴ Νάπολη,
στὸ Λιβουρνο, στὴ Γένοβα κτλ... Ἀπ' ἀπὸ τὰ ποὺ
εἶπα δὲ θὰ φανεῖ σὲ κανένα παράξενον σὰ μάθη πὼς
στὴν Καλαρρύτεν βρῖσκεται τὴ κόρσα ὅλης τῆς Ἑ-
βρώπης. Οἱ Καλαρρυτινοὶ μιλοῦνε πολλὰς γλώσσας
καὶ ἔχου-νε ἀρκετὰ καλὰς βιβλιοθήκας μὲ πολλὰ γαλ-
λικὰ καὶ ἰταλικὰ βιβλία καὶ τοὺς Ἑλλήνας κλασι-

κοὺς... Μὰ κείνο ποὺ εἶναι τὸ πρὸ θαυμαστὸ εἶναι ἡ
τάξη καὶ ἡ ἡσυχία ποὺ ὑπάρχει στὶς πολιτείας ἀπὸ τὴν.
Κυβερνοῦνται φρόνιμα καὶ βαθειστοχάστα... Σὰν
καλοὶ πατριῶτες, δὲ μεταχειρίζονται τίποτις ξένο.
Οἱ σοφάδες, τὰ χελιά ὅλα φτιάχνου-νται ἀπὸ ντό-
πιους. Ἐχου-νε νόμους ποὺ φροντίζου-ν γιὰ τὸν ἰδιω-
τικὸν βίον τοῦ καθένα. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ φοροῦ-
νε ρούχα ποὺ φτιάχνου-νε οἱ ἴδιες καὶ μόνο δυὸ μεταξω-
τὰ μαντίλια ἔχου-νε τὸ δικαίωμα νὰ φοροῦ-νε γιὰ
στολίδι τὶς γιορτές. Τὰ χρυσὰ κεντήματα, τὰ σάλια
καὶ τὰ γουναρικά εἶναι ἀπαγορευμένα. Ἄν κανένας
ἀντρας δώσῃ τὴν ἀδεια στὴ γυναῖκα του νὰ βάλῃ
κανένα ἄλλο στολίδι θὰ μείνῃ ξέχωρα ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους καὶ κανεὶς δὲν τοῦ μιλεῖ ὥσπου νὰ μετανοή-
σῃ» (Τόμ. Β' σελ. 355).

Κοντὰ στὰ Βλαχοχώρια καὶ βορεινὰ ἀπὸ τὰ
Γιάννινα εἶτανε τὸ Ζαγόρι ἀπὸ 40 Ἑλληνικὰ χωριά

μὲ πρωτεύουσα τὸ Καπίτσοβο. Φαίνεται πὼς καὶ
κείνο εἶτανε ἐνωμένο μὲ τὰ Βλαχοχώρια, κατὰ τὸν
Ἄνθ. Γαζὴ μάλιστα, ἡ Καλαρρύτεν εἶχε πρωτεύου-
σα τὸ Ζαγόρι.

Ἄλλη μιὰ συγκυβέρνησις εἶτανε τὰ 24 χωριά τοῦ
Βώλου ποὺ ζούσανε γεωργικὴν ζωὴν. Κι ἀπὸ τὰ χω-
ριά διατηρούσανε σχολεῖα καὶ βιβλιοθήκας καὶ μάλι-
στα, καθὼς λέει ὁ Urquhart, εἶχανε καὶ ἀργαστή-
ρι Χημείας καὶ Φυσικῆς.

Ἀπὸ τὸν οἶκον εἶτανε οἱ πρὸ ἐπίσημοι καὶ πρὸ
ἀνεξάρτητοι συγκυβερνήτες, πολλὰς ὁμῶς μικρότεροις
βρισκόντανε σκορπισμένους σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Τουρ-
κίας.

(ἀπολοῦθῃ)

ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ.

Σὲ τρία φύλλα τοῦ «Χρόνου» (6 Σεπτεμβρίου σελ. 1, 8 Σεπτεμβρίου σελ. 4 καὶ 9 Σε-
πτεμβρίου σελ. 4) δημοσιετήσανε τρία γράμματα μὲ τὴν ὑπογραφήν «Νεοέλληνας» καὶ μὲ τοὺς
χτυπητοὺς τίτλους «Τὰ παρασκήνια τοῦ Μαλλιαρισμοῦ—Τὸ Ἀδερφάτο τῆς Πόλης καὶ
ὁ Νουμάς τῆς Ἀθήνας—Κωμῳδία εἰς τρεῖς... ἐπιστολάς» Τὶς «ἐπιστολάς» αὐτὰς πρέπει
νὰν τις διαβάσῃ καὶ οἱ ἀναγνώστες μας εἶναι διασκεδαστικώτατοι γι' αὐτὸ καὶ τὶς ξανατυπώ-
νουμε δω. Τὸ φαρμάκι τῆς συκοφαντίας ποτε δὲ χύθηκε μὲ τόση τέχνη καὶ μὲ τόση μοχθηρία.
Τιμὴ μας ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς γίνεται. Τιμὴ καὶ στὸ «Ἀδερφάτο τῆς Δημοτικῆς» ποὺ στέκεται
τόσο ψηλά, ὥστε ἀδύνατον νὰν τὸ φτιάσῃ καὶ νὰν τὸ λερώσῃ τέτιες ἀτιμὲς καὶ ἄναισθητοι βροῖες.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Χρόνου».

Μὲ ὄσσην αὐθαδεῖαν καὶ ἂν διέψευθεν ὁ κ. Νου-
μάς πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν τὴν ὑπὸ τοῦ «Χρό-
νου» καὶ ἄλλων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἀναγραφεί-
σαν εἰδήσει, ὅτι ὁ «Νουμάς» εἶτιναξε τὰ κῶλα ἐξ
ἀσιτίας, ἡ εἰδήσις παραμένει ἀληθὴς, ἀληθεστάτη,
ὅπως θέλει ἀποδειχθῆ τετραγωνικώτατα ἐκ τῶν ἀ-
ψευδῶν ἀνακοινώσεων, τὰς ὁποίας σκοπῶ νὰ κἀμω
εἰς τρεῖς ἐπιστολάς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν σας. Ἄν
ἐξακολουθῆ νὰ ἐκδίδεται εἰσέτι ὁ «Νουμάς», δὲν
σημαίνει τίποτε καὶ ὁ λύχνος, ὅταν τοῦ σῶθῃ τὸ
ἐλαίον, ἀφίνει κάποιαν τελευταίαν ἀναλαμπήν. Ὡς
τοιαύτην πρέπει νὰ ἐλαβῆτε, ὡς τελευταίαν δηλα-
δὴ ἀναλαμπήν τοῦ λύχνου τῆς μαλλιαροσύνης, τὴν

ἐξακολουθῆσαι τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Νουμά», διότι τοῦ
σῶθῃκε πλέον φεῦ! τὸ λάδι του!

Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔα σὰς δώσω, εἶνε
ἀκριβεῖς, ἀκριβεστάται καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν
θὰ τολμησῶν οἱ περὶ τὸν «Νουμᾶν» νὰ διαψεύσῃ
οὔτε μιαν ἰστίαν. Μὰ τὰς ἔδωκε στενὸς μου φίλος,
Κωνσταντινουπολίτης, ἄλλοτε Σαῦλος τοῦ Μαλλια-
ρισμοῦ καὶ νῦν Παῦλος τῆς ἀθηναϊκῆς μας γλώσσης
καὶ τῆς ὀρθοφροσύνης. Δὲν τὸν ὀνομάζω, διότι δὲν ἐ-
πιθυμῶ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν εὐδοκίαν γλῶσ-
σαν τοῦ κ. Νουμά.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθίου λοιπόν:

Εἰς τὴν Κων(σταντι)πολιν λειτουργεῖ ἀπὸ τετραετίας
περίπου μυστικὴ τις ἐταιρεία ὑπὸ τοῦ τίτλου Ἀ-
δερφάτο τῆς Δημοτικῆς, ἀποτελουμένη ἀπὸ τρεῖς

N. G. ABAZOS

ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ'

— Μὰ δὲ φαίνεστε δὰ καὶ τόσο γριζὶ !
— Πὼς δὲν εἶμαι ! πέρασα τὰ ἐξήντα !
— Ποῦ εἶναι ὁ γιατρός ; σουρτουκίει ;
— Ποιὸς ξέρει ποῦ βρῖσκεται ὁ γεροκολασμένος !
Ἐπίτηδες εἶπα τοῦ Γιάννη νὰ κάτσομε δω πα-
ράμερα γιὰτὶ σὰν ἐρθῇ ὁ γιατρός ἀρχίζει κάτι χῶ-
ρατα μὲ τὴν τραγουδήστρα, κάτι ἀνοσιτιὲς ξαναμω-
ραμένου καὶ συχίζουμαι.
— Ὅχι δὰ ! — εἶπ' ὁ Κώστας. — Ὅ,τι πῆ ὁ
καφερός ὁ γιατρός ἔχει τὸ γούστο του !
— Καλὸς καὶ ἄξιος εἶναι ! Φίλος πιστός, πο-
νόφυκος, λαμπρός ἐπιστήμονας, εὐχάριστος σύντρο-
φος ἕνα μονάχα τὸ κακὸ του, ξεχνάει πὼς γέγρασε
καὶ μιλεῖ καὶ φέρνεται σὰν παλλικαράκι...

*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στὸν ἀριθ. 308.

— Γιὰ σου Ὀλγα μου περίφημη ! Καθράκι
μοῦγινας πάλε, καθράκι ! — ἀκούστηκε μιὰ χοντρή
φωνάρα πὸ πέρα καὶ ὅλοι σκάσανε στὰ γέλια. Ἡ
κυρὰ Σεβαστὴ κατέβασε τὰ μούτρα της.

— Ὁχ ! δυστυχία μας ! Μὲ πολὺ κακοὺς σκο-
ποὺς μᾶς ἐρχεται καὶ θὰ κἀνῃ ρεζιλίλια...δὲν τῶχω
σκοπὸν, γιὰ τὸ Θεὸν, νὰ βγάλουμ' ὄνομα στὸ Λου-
τράκι. Σήκω, Γιάννη, πᾶμε νὰ φύγουμε...

— Καλὰ τὰ λές, μαμά, τώρα ποῦ μᾶς εἶδε...

— Μωρὲ ποῦ πῆγε καὶ τρούπωσε κείνος ὁ Γιάν-
νης ! Σαράντα πέντε Γιάννηδες καὶ ἐνὸς κοκκόρου
γνώση ! Βρὲ γιὰ τὸ Θεὸ ! Λὲς καὶ σὰς κυνηγᾶνε
σταυρωτῆδες...Σὲ καλὸ σας ! Βγάλτε, μωρὲ, ὄξω τὸ
τραπέζι νὰ πάρομ' ἀγέρα !..

— Καλὰ εἶναι, τώρα, γιατρέ μου, τὸ τραπέζι !
Κόπιασε, κάτσε ἡσυχὰ καὶ μὴ φωνάζῃς... Ἐίρεις οἱ
πολλὰς φασαρίες δὲ μ' ἀρέσουνε.

— Μὰ πάντα, χριστιανή, θὰ μοῦ κἀνῃς τὴν
κακιὰ πεθερά ; Σὰ δὲ σ' ἀρέσει ἡ συντροφιά μου,
δὲν ἐρχομαι πιά κοντὰ σου καὶ ξεμπερδεύει ! Ἄ
γιὰ τὸ Θεὸ !

— Ὅχι, δὰ, γιατρέ, τόσο χοντρά τὰ πράμα-
τα ! Βλέπω πὼς ἔχεις ὄρεξη νάρπαχτῆς σὰν πε-
τεινάρι...

— Γὼ μωρ' ἔχω κέφι γιὰ ἡ μάκνα σου ;

Ἄστονε, Γιάννη μου,δὲν τὸν ξεσνερίζουμαι..

— Ἦρθες μὲ τὸ κακὸ σου, γιατρέ, πὲς τὴν ἀ-
λήθεια ! Πρὶν κάτσης ἀκόμα μᾶς ἀρχίσεις τὶς φω-
νές, δὲ μοῦδῶσες κειρὸ οὔτε τὸ φίλο μου νὰ σοῦ συ-
στήσω, τὸν κύριο Ζαφειρίδη... Τώρα ἔρθε στὸ Λου-
τράκι.

— Καλὸς ἔρπες, παιδί μου ! Βλέπεις τῆδικα
ποῦ μοῦ κάνου-νε, βλέπεις ; Τὶ νὰ πῆς ; Σὰν μπο-
ρεῖς κάνε καὶ ἄλλοιῶς !

Ἄξαφνα βροντήσανε τὰ βιολιά καὶ ἡ Ὀλγα ση-
κώθηκε κρατώντας στὸ χεῖρ της ἕνα μικρὸ ντέφι.λύ-
γισε τὴ μέση της μὲ χάρη, χαμογέλασε γλυκὰ καὶ
κουνώντας τὸ κεφάλι της τσαχπίνικα ἀρχίσε νὰ
τραγουδᾷ :

Ἔλα νὰ σμίξου-με τὰ δυὸ, νὰ γίνου-με ζευγάρι,
κι ὁποιος, πουλί μου, δὲ χαρῆ ὁ χάρος νὰν τὸν πάρῃ!
τρά λαλά, τρα λα λό.
μὲ σέτανε γελῶ !

Σὰν τέλειωσε τὴν στροφή τῆς ἔβγαλε μιὰ ψηλά τὸ
ντέφι μὲ τὰ κουδονάκια καὶ ἀρχίσε νὰ χορεύῃ ἕνα
τρελλὸ χορὸν παράξενον, ποῦδειχνε ὅλη τοῦ κορμιοῦ
της τὴν χάρη καὶ σβελτοσύνην δὲν ἀγγίζανε, θαρρεῖς,

ιατρούς, τούς κ. κ. Φ. Φωτιάδη, Ι. Σιώτην και Ραλλίδην, ένα τσογιέμπορον, τόν κ. Ι. Πικνελίδην Παπών, ένα δικηγόρον, τόν κ. 'Αλέξ. Πανταζήν, ένα διπλωματικόν υπάλληλον, τόν κ. Ι. Δραγούμην, και ένα υπάλληλον του μονοπωλίου του καπνού τόν κ. Δ. Τανταλίδην. Πρόεδρος της εταιρείας αυτής είνε ο κ. Φωτιάδης, ταμίας της ο κ. Ι. Παντ. Παπας και μέλη της άντεπιστέλλοντα, με ψήφον όμως, ο κ. Ψυχάρης διά την Γαλλίαν, ο κ. Πάλλης διά την 'Αγγλίαν, ο κ. Π. Βλαστός διά τας 'Ινδίας, ο κ. Ι. Παρμενίδης διά την 'Αμερικάνην και ο κ. Ταγκόπουλος διά την 'Ελλάδα. 'Η εταιρεία αυτή έχει τριπλούν σκοπόν: α) την αξάπλωσιν της γλώσσας, β) την εισπραξιν συνδρομών από διαφόρους αγαθούς όμογενείς και γ) την συντήρησιν του «Νουμά», όστις έχει αναλάβει εργολαβικώς και άντί ώρισμένου μηνιαίου επιδόματος να ανακηρύττη αμεγάλους άντρες και σωτήρες της Ρωμισούνης» όλους τούς κυρίους τούς αποτελούντας την φιλανθρωπικήν αυτήν εταιρείαν. Οί έταίροι δίδοντες τόν παρξ εις τόν κ. Ταγκόπουλο του λέγουν:

— Νά, αδερφέ, φά 'τον!

Και δι' αυτό ώνόμασαν και την εταιρείαν των «'Αδελφάτων» και ως 'Αδελφάτων την αναγνωρίζει ο Νουμάς ή μάλλον την άνεγνώριζεν, διότι το 'Αδελφάτων τόν έφαγε σήμερα.

«'Ας είνε. Αυτό θα τό ίδωμεν εν τή συνεχεία της άρηγήτως μας. Τώρα ως άφήσωμεν τά πράγματα να έλθουν με την σειράν των.

Χρήματα τό «'Αδελφάτων» έχει αρκετά, όσα δηλαδή δέν έπρόφθασε να του καταβροχθήσθ ο «Νουμάς», και πόρους έχει αρκετούς, δεδηλωμένους και άδηλους. 'Υπάρχουν δυστυχώς πολλοί όμογενείς, και μάλιστα εν τώ έξωτερικώ, οτινεις συλλαμβάνονται εύκολώτατα εν τή παγίδι, τή κλωυμένη «Γιά τή σωτηρία της Πατρίδος» — διότι όλοι αυτοί οί κύριοι παρουσιάζονται με την προσωπίδα του «'Εθνοσωτήρα».

*

Τά χρήματα αυτά, τά έποια οί κ. κ. του «'Αδελφάτων» αποκαλούν μελοδραματικώτατα «'Ιερά χρήματα», διατίθενται ούτω:

- 1) Διά την συντήρησιν του «Νουμά»
- 2) Διά την έκδοσιν Βιβλίων.
- 3) Διά την ύλικήν προστασίαν άπόρων συγγραφέων της σπείρας των.

4) Διά την προσωρινήν συντήρησιν διδασκάλων της Τουρκίας μαλλιαρών, όταν αί έφορίαι των σχολείων τούς αποστέλλουν εις τας έστίας των, και

5) Δι' άποθεματικόν κεφάλαιον, όπως συν τώ χρόνω εκδώσωσι καθημερινήν έφημερίδα!

Μέχρι πρό δύο μηνών τά πράγματα ιθαδίζον κανονικώς κατά τόν διαγραφέντα τρόπον. 'Από δύο όμως μηνών κ' ενταύθεν έπήλθε πλήρης διάστασις μεταξύ «'Αδελφάτων» και «Νουμά», πρώτον ένεκα της βουλιαξιάς του δευτέρου, αίτούντος άδιακόπως χρήματα, και δεύτερον ένεκα της δυσαρρεσκείας των ενταύθα δημοτικιστών κατά του «Νουμά», μη παύοντος να ύβρίζη καπηλικώτατα όλους τούς μη «όρθόδοξους» μαλλιαρούς, δηλ. τούς κ. κ. Βλαχογιάννην, Ξενοπούλου, Χαραλάμπην 'Ανδρεάδην, Καρκαβίτσαν, Παύλον Νιρβάναν, Βαρλέντην, Κίμωνα Μιχαηλίδην κλπ. και ύμνούοντος την άγιαν Τριάδα μόνον, Ψυχάρην, Πάλλην και Παλαμάν, την και πληρώνουσαν τούς ύμνους του.

Δικαιοτάτα ο ήμιμαλλιαρός και ήμιπροφήτης (βλέπε και «'Αποκάλυψιν») κ. Χαρ. 'Ανδρεάδης ο εκ Καππαδοκίας, φωνάζει εις τά καφενεία και εις τας πλατείας άδ Νουμάς είνε εκμεταλλευτής της Δημοτικής».

Και διατί είνε εκμεταλλευτής της Δημοτικής, καθώς και διατί άπεκηρύχθη υπό του «'Αδελφάτων» θα τό αποκαλύψωμεν εις τας έπομένας έπιστολάς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

'Ορείλομεν να άνομολογήσωμεν ότι οί εν Κων)πολει δημοτικισται, οί του «'Αδελφάτων» δηλ. ίδρυται και έταίροι, βλέπουν όπωσδήποτε γενικώτερον και άντισχολαστικώτερον τά πράγματα. Δι' αυτούς ο κ. Ξενοπούλος λ. χ. συντελεί σημαντικώς εις την αξάπλωσιν της γλώσσας, άδιάφορον άν πολεμεί συστηματικώς τόν κ. Ψυχάρην και άν ή γλώσσα των διηγημάτων του είνε καθαρώς άντιψυχαρική, παραμένουσα άγνώως δημοτική.

Δι' αυτούς ο κ. Νιρβάνας, όσον και άν συντάσσει τά άρθρα του εις την καθαρεύουσαν, θεωρείται πολεμιστής δεινός διά την αξάπλωσιν. Τό ίδιον συμβαίνει και με τούς άλλους λογίους μας. τούς όπωσδήποτε δημοτικιστάς, τούς όπολους εν τούτοις ο κ. Νουμάς αποκαλεί «'Ακαθάρτους» — καθαρώτατος ών αυτός.

Συμβαίνει και τι άλλο, τό όποιον άνάγκη να κα-

ταλογισθί εις τό ένεργητικόν του «'Αδελφάτων». 'Η πλειονοψηφία του είνε άντιψυχαρική. Δηλ. οί περισσότεροι εξ αυτών, των εν Κων)πόλει αδελφάτων άνέχονται τόν κ. Ψυχάρην, αλλά και δέν τόν παραδέχονται. 'Ιδιαίτερος μάλιστα και τόν πολεμούν, όσον τοις είνε δυνατόν ένεργούντες κατ' αυτού εν είδος κλεφτοπολέμου, ως τούτο εξεδηλώθη περιτράνω εις προσωπικήν τινα έριδα μεταξύ κ.κ. Ψυχάρη και Πάλλη, καθ' ήν τό «'Αδελφάτων» έτάχθη με τό μέρος του δευτέρου — ίσως διότι ο δεύτερος, ο κ. Πάλλης δηλ. είνε και ο πλουσιώτερος.

Με την πολιτικήν αυτήν του «'Αδελφάτων» έστάθη άδύνατον να συμμορφωθί ο κ. Ταγκόπουλος. Φανατικός εις την ιδέαν του, εις την ιδέαν δηλ. του «'Απολύτου ψυχαρισμού» όπως είνε φανατικοί εις τας ιδέας των όλοι οί στενοκέφαλοι, ίσως ίσως και εξ άλλης τινός αίτίας όχι και πολύ άσχετου με άλλα ζητήματα άνεκήρυσεν άρχηγόν του τόν κ. Ψυχάρην και έπετίθετο άμειλίκτως και βαναύσως κατά παντός λογίου, μη ψυχαρικού. Διά τόν στενοκέφαλον αυτόν κύριον μεγαλειότεραν αξίαν έχει ο κ. Βαρλέντης λ. χ. διότι κατατρώγει τά τελικά ν' από τόν κ. Καρκαβίτσαν ή τόν κ. Γρυπάρην, διότι γράφουν «σάν θέλει» και όχι «σά θέλει». Θάνατος λοιπόν κατά των μη ψυχαριστών, θάνατος έναντίον όλων των μη συμμορφούμενων προς τά γλωσσοκοπανιστικά θέσφατα του εν Παρισίους 'Ελληνογύλλου αίρεσιάρχου θάνατος και κατά του «'Αδελφάτων» άκόμη, άφου και τούτο εν ταίς μυστικαίς ένεργείαις του φωνάται ως μη «'Ορθόδοξον».

*

Πάντα ταύτα, ένοείται, κατηγίλησαν υπό των ενταύθα δημοτικιστών εις τό «'Αδελφάτων». Συνετάχθη μάλιστα και «κοινή τις διακοίνωσις», ύπογραφείσα παρ' άπάντων των ενταύθα κ' εν ταίς έπαρχίαις δημοτικιστών, ήτις και άπεστάλη εις τό «'Αδελφάτων» με την ρητήν άπαίτησιν να άποκηρυχθί ο «Νουμάς» και να παύσθ να ύποστηρίζεται χρηματικώς παρὰ του «'Αδελφάτων», διότι εν έναντία περιπτώσει οί ύπογεγραμμένοι εν τή διακοίνωσει θ' άποχωρήσωσι του άγώνος και θα παύσωσιν όντες δημοτικισται.

«'Αμα τή λήψει της αδιακοίνωσεως» τό «'Αδελφάτων» ήθρουβήθη και πολύ δικαίως, έχον δε και λόγους κατά του κ. Ταγκόπουλου, ως όντος από χαρακτήρος άντιπειθαρχικού και ως αίτούντος άδιακόπως χρήματα, προέβη, κατόπιν έπανειλημμένων συ-

τά πόδια της στη γή, ένα σύγνερο κόκκινο στριφογύριζε μ' όρμη και σε θάμπωνε, για να διαλυθί ξαφνικά σ' ένα λύγισμα της δαχτυλιένιας μεσούλας, σ' ένα χαμογέλιο πονηρό, που φιλι σου γύρευε, σε μαργιόλικες ματιές, π' όπου κι ά στεκόσανε της επαιρνες για δικές σου! Και βροντούσε πάλε τό ντέφι και τά λαούτα με τά βιολιά δίνανε φτερά στα μαγεμένα πόδια της....

Ζωή που θα περάσουμε, με γλέντι και παιχνίδια -- για τό φιλι μου χάνεσαι, και γώ για τά στολίδια! τραλαλά, τρα λα λό για σένανε γελώ!

'Εγείρε μπρός τό λυγρό της κομί, σε ναθελε να πίσθ στην άγκαλιά σου, λιγώσανε στον πόθο τά μαύρα μάτια της, γεμάτα φωτιά και λαύρα, και σ' ένα μακρό λαχταριστό φιλι σμίξανε τά κόκκινα χειλάκια της στον άέρα, ξανοίγοντας σε δροσερό χαμόγελο! Με παιδιάτικο καμάρι έδειξε τό χρυσό κοντογουνάκι, σήκωσε τό φουστάνι, να τό δείξθ ταχα κι αυτό, ξεγυμνώνοντας πιότερο τά πόδια της, και μονομιξ, σε να τρελλάθησε στην πολλή χαρά, ξανάρχισε τό τρελλό στριφογύρισμα, χτυπώντας τό ντέφι στο κεφάλι, στα χέρια, στα γόνατα!...

Μα γώ βλέπω σωστή Μαινάδα, βρε αδερφέ -- είπ' ο γιατρός σαν τέλειωσε ξέρεις πως δέν έχει τάρι στο είδος της; Για σου 'Ολγα!

— 'Ε! γιατρέ, ρεζιλίκια δέ μου χρειάζονται -- είπ' ή κυρία Σεβαστή, κόβοντάς του τό βήχα..

— Βρε αδερφέ όλος ο κόσμος χειροκροτάει...

— Δέν είν' άνάγκη τώρα να ρεκλαμάρης την κρίση σου! Σάν έρθθ με τό δίσκο της παίνοσε τη σο θές. Δέν μπορείς ναφήσης τίς φωνές;

— Καλά, μανούλα καλά! Τό βλέπω γώ πως θα με βάλθ σε θεογονία... Τσιμουδιά! Θα την καταπιώ τή γλώσσα μου.

— Δέ μου λές Κώττα -- είπε ο Γιάννης για νάλλάξθ κουβέντα, με τό Θόδωρο είσανε τόσην ώρα;

— Γυρίζοντας άπ' τό ταχυδρομείο βρήκα στο δρόμο ένν δάσκαλο που τόνη γνώριξα πό παιδί. Σώνει και καλά ήθελε να με πάρθ σπίτι του, να με τραπάρη καφφέ. Μπήκα για μια στιγμή κ' έκατα δύο ώρες! Κι αυτός κ' ή γυναίκα είνε για τά πανηγύρια, τάρι, με τό Θεό, δέν έχουνε! Σάν τούς έσησα βρήκα τό Θόδωρο.

— Και που κάνε τό δάσκαλο;

— Πρώτα είτανε δάσκαλος, ύστερα κάποιος βουλευτής του τόπου του, Μωραίτης είνε, τόνη

διώρισε τελώνη, πριν γενθί ο καινούριος νόμος. 'Ετσι κερδίζει πιότερα!

— 'Α βέβαια! 'Ενας κατεργάρης κερδίζει.

— Αύτος είνε κουτοπόνηρος, έχει όμως μια γυναίκα στρίγγλα! ο Θεός να πέ φυλάξθ! Παράξενο άντρώγυνο. Είνε κ' οί δυο Μακρακιστάδες κι όλο με ρητά της Γραφής σου μιλάνε! 'Επειτα καμαρώνουν πως ξέρουνε γράμματα -- κ' ή γυναίκα του είτανε δασκάλα -- και σου πετοίνε κάτι 'Ελληνικούρες, που σε πιάνει ανατριχίλα. Θέξθουνε τώρα δώ, να τούς καμαρώσετε. Στάσου μωρέ!... να! να τούς! πκά να τούς φέρω...

— Ούφ! τί τούς ήθελε τώρα! για φόρτωμα;

— 'Αφθσε, χριστιανή, να γελώσουμε και λιγάκι! Πως έλλαξες έτσι, Σεβαστή, δέ μου λές;

— 'Α βέβαια! 'Ο γιατρός μας είνε τώρα στις χαρές του που θα βρή κορόιδα!

'Ο Κώστας, με περισσό καμάρι, κουβάλησε τό ταιριαστό άντρώγυνο, για τό γενέτι της θειάς του. 'Ο κύρ Θεόφιλος Πούπουλος είτανε καμιά πενηνταριά χρονώ άνθρωπος, ψηλός, ξερακιστός. μαυροκίτρινος, σε να κρατούσε σαρακοστή όλο τό χρόνο -- βάλτε τώρα στο νού σας δυο μικτάκια μικρά και στρογγυλά, σαν της κότας, μια μύτη μακρουλή και

νεδριάσεων και συνεννοήσεων μετά των ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαβιούντων ἐπαίρων, εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις του μετά τοῦ «Νουμά», νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ παντὶ τρόπῳ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἡ ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, ἀνεκοινώθη εἰς τὸν κ. Ταγκόπουλον κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ὅτε ὁ «Νουμάς» διεκόπη δῆθεν προσωρινῶς δι' ἓνα μῆνα.

Διατὶ ἐπανελήθη τῶρα ἡ ἐκδοσίς του καὶ πῶς συντηρεῖται μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν καὶ ἀποκήρυξιν τοῦ «Ἀδερφάτου», θέλω σὰς ἐκθέσει ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ μου. Ὁ φίλος μου, ὅστις μοὶ ἔδωκε ταύτας τὰς ΑΚΡΙΒΕΙΣ καὶ ΔΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΥΣ πληροφωρίας, ἔλαβεν ἐσχάτως διεξοδικὴν καὶ ἀθθεντικοτάτην ἐπιστολὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐξιστοροῦσαν πάντα τὰ μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν «διπλωματικῶν σχέσεων» συμβάντα. Ἡ τρίτη λοιπὸν ἐπιστολή μου θέλει περιέχει ἀθθεντικὴν καὶ περιεργωτάτην περίληψιν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ

Διὰ νὰ προλάβω κάθε δῆθεν διάψυσιν τῶν ὄσων ἐν ταῖς προηγουμέναις ἐπιστολαῖς μου, πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, σὰς ἀνεκοίνωσα, παρακαλῶ τοὺς τοῦ «Ἀδερφάτου τῆς Πόλης» καὶ τοὺς τοῦ «Νουμά» ἔθνο-ἰωτῆρος (??) νὰ μοὶ ἀπαντήσουν κατηγορηματικῶς εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα :

1) Εἶνε ἀληθές ἢ ὄχι, ὅτι ἀφ' ἧς ἀπεχώρησεν ὁ κ. Πάλλης τοῦ «Νουμά» ἀνέλαβε τὸ «Ἀδερφάτον» τὴν συντήρησίν του;

2) Εἶνε ἀληθές ἢ ὄχι, ὅτι εἰς τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ κ. Ἰωάννου Παντελίδου Παππᾶ (ἐν Γαλατῆ Κων)πόλεως) ὑπάρχει ἀνοικτὴ μερὶς δοῦναι καὶ λαβεῖν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νουμάς»;

3) Εἶνε ἀληθές ἢ ὄχι, ὅτι τὰ τυπογραφικὰ τοῦ «Νουμά» πληρώνονται ἐκ Κων)πόλεως;

4) Εἶνε ἀληθές ἢ ὄχι, ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ «Ἀδερφάτου» δι' αὐστηρῆς ἐπιστολῆς του ἐδήλωσε ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι ἀποσύρει τὸ «Ἀδερφάτο» τὴν τε ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν προστασίαν του ἀπὸ τὸν «Νουμᾶν»;

5) Εἶνε ἀληθές ἢ ὄχι, ὅτι ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ «Ἀδερφάτου» κ. Ι. Δραγούμης διελθὼν ἐσχάτως ἐξ

Ἀθηνῶν οὔτε ἠθέλησε κἄν νὰ ἴδῃ τὸν κ. Ταγκόπουλον, διότι τοιαύτην ρητὴν διαταγὴν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ κ. Φωτιάδου, τοῦ Προέδρου τοῦ «Ἀδερφάτου»;

Εἶνε ἄνδρες ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀποτολήσῃ νὰ διαψεύσῃ οὔτε γραμμὴν ἐκ τῶν ἄνωτέρω καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐρωτήματά μου θὰ μείνουν ἔνευ ἀπαντήσεως.

*

Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον ὁ κ. Ταγκόπουλος μετέθε κατεσκευασμένως εἰς Κων)πολιν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν κλονιζομένην θέσιν του. Εἶχε μυρισθῆ ὁ ἐν λόγῳ κύριος ὅτι ἐγεννήθη δυσάρεσκα ἡ ἀρκούτως δυνατὴ κατ' αὐτοῦ καὶ ὅτι τὸ «Ἀδερφάτο» εἶχεν ἀποφασίσει τὸν ἐξοβελισμόν του ἐκ τοῦ ἀγῶνος. Τὸ ταξιδιόν του ὅμως δὲν τὸν ἔσωσε. Ἀνεστάλη μόνον προσωρινῶς ἡ παῦσις του, ἥτις ἐπῆλθεν ἀκριβῶς δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ Κων)πόλεως. Ὁ κ. Ταγκόπουλος ἰπαύθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ εἶνε πλέον γεγονός ἀναμφισβήτητον. Τί σημαίνει ἀν ἐξῆς κολουθῆ νὰ ἐκδίδῃ τὸν «Νουμᾶν»; Ἦτο μισθωτὸς τοῦ «Ἀδερφάτου» καὶ ἀφοῦ τὸ «Ἀδερφάτο» ἔπαυσε νὰ τὸν πληρῶνῃ σημαίνει ὅτι ἔπαυσε νὰ εἶνε καὶ διευθυντὴς τοῦ «Νουμά».

Ὁ «Νουμάς» ἔχει περισσὴν αὐθάδειαν καὶ καθόλου παράδοξον νὰ παρουσιασθῆ μεθαύριον (ἂν ἐξακολουθῆ, ἔνοεῖται, νὰ ἐκδίδεται ἕως μεθαύριον) καὶ νὰ τὰ διαψεύσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα.

*

Τί μέλλει τῶρα γενέσθαι μετὰ τὴν μέλλουσαν διακοπὴν τοῦ «Νουμά»; Οἱ Μκλλιαροὶ θὰ μείνουν ἔνευ ἐπισήμου ὀργάνου;

Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται. Εἰς τὴν Συνταγματικὴν Τουρκίαν σήμερον εἶνε εὐκολωτάτη ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδος καὶ ὡς θετικώτατα ἐπληροφωρήθη τοιαύτην ἐφημερίδα σκοπεῖ νὰ ἐκδώσῃ καὶ τὸ «Ἀδερφάτο», πραγματοποιοῦν οὕτω καὶ τὸ παλαιόν του ὄνειρον, νὰ ἔχῃ ἐφημερίδα ἀποκλειστικῶς ἰδικὴν του, ἐκδοδομένην ὑπὸ τὴν ἄμετον ἐπιθεσίαν του, ἐφημερίδα κοσμίαν, μετριοπαθῆ, ἐξυπηρετοῦσαν τὰ συμφέροντα... τοῦ κόμματος καὶ συντελοῦσαν οἰονεὶ εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἐξάπλωσιν τῆς γλώσσας ἐν Τουρκίᾳ. Διότι, πάνυ δικαίως, οἱ τοῦ «Ἀδερφάτου»

φρονοῦν, ὅτι τὸ κέντρον τοῦ ἀγῶνος των πρέπει νὰ μεταφερθῆ ἐν Κων)πόλει, ἐνθ' οἱ δημοτικισταὶ πολεμοῦνται λυσσωδέστερον παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου Τύπου καὶ οἱ ὀπαδοὶ των μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μίσεως χειρὸς. Ἐκδίδοντες ἐφημερίδα ἐν Κων)πόλει ἀπολυτροῦνται καὶ ἀπὸ τοὺς γαμψοὺς ἄνδρας τοῦ κ. «Νουμά», καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν φαρμακερὰν του καὶ ἐχιδνοειδῆ γλώτταν.

Ὅταν, σὺν Ψυχρῇ καὶ Πάλλῃ, ἐκδοθῇ ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίς, τότε δὴ τότε τὸ προμηνυόμενον γλέντι θὰ εἶνε θεσπέσιον. Διότι ὁ κ. Νουμάς, χάνων τὴν λείαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, δὲν θέλει σιγήσει, θὰ βάλῃ, κατὰ τὴν συνθειάν του, τῆς φωνῆς, καὶ τότε δια τὰ ἄπλυτα τοῦ Μαλλιαρισμοῦ θὰ ἀπλωθοῦν εἰς τὸν ἥλιον νὰ τὰ καμαρώσωμεν.

*

Ταῦτα εἶχον νὰ σὰς ἀνακοινώσω, ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά, καὶ εἰς τοῦτο προέβην διότι φρονῶ ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Μαλλιαρισμὸς πρέπει νὰ κτυπηθῆ πικντοτρόπως, ὡς ἀπεργαζόμενος τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Φυλῆς μας καὶ ὡς ἐξευτελιζὼν τὸ σύγχρονον ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Εὐχαριστῶν ὑμᾶς διότι μοὶ παρέσχετε τὰς φιλοξένους στήλας σας,

Διατελῶ κτλ.

Πρόθυμος
ΝΕΟΕΛΛΗΝ

Αἰ, τῶρα ποῦ τὰ διαβάσατε ὅλα αὐτὰ, πέτε μας καὶ λόγον σας ἂν τοὺς χρειάζεται ἀπάντησι καὶ τί εἶδος ἀπάντησι τοὺς χρειάζεται. Ἡ δική μας ἡ γνώμη εἶναι πῶς σὲ συγκοφαντίες τόσο χοντρὲς καὶ σὲ βροσιῆς καὶ ψευτιῆς τόσο ἀδιάντροπες, ἡ μόνῃ ἀπάντησι ποῦ χρειάζεται εἶναι ἡ σιωπὴ. Καὶ θὰ σωπαίναμε ἂν ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» δὲν ἄγγιζε μὲ περισσὴ ἀνευλάβεια πρόσωπα ποῦ στέκονται πολὺ ψηλὰ καὶ ἂ δὲν ἀγωνίζονται, καταχθόνια δουλεύοντας, νὰ σπείρῃ τὴν διχόνοια ἀνάμεσόν μας καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσει στὰ μάτια τοῦ κόσμου σὺν ἓνα κοπάδι ἀπὸ λυσσασμένους λύκους ποῦ ἄλλη δουλιὰ δὲν κάνουμε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἴσαμε τὸ βράδι καὶ ἄλλη σκέψῃ δὲν ἔχομε, παρὰ νὰ τραγώμαστε ἀναμεταξὺ μας καὶ νὰ κοιτάζουμε πῶς νὰ βγάλῃ ὁ ἓνας τὸ μάτι τοῦ ἄλλουνοῦ.

Πῶς ὑπάρχει κάποιος σύλλογος τῆς Δημοτικῆς στήν Πόλιν δὲν τὸ ἀρνούμαστε, οὔτε ὁ

«υπερῆ», σὰ νὰ τὴν λιάνεψες μὲ τὸ κοντυλομάχαιρο, μ' ἓνα στόμα γαϊδουρινό, ποῦδειχνε στὸ γέλιο του κατὰ τὸ δόντια, κ' ἔχετε σωστὴ τὴ ζουγραφιά του. Ὁ γυναικία του, ἡ κυρία Γραμματικὴ, θῆξε, χωρὶς ἄλλο, περασμένα τὰ σαράντα ψηλῆ, παχὰ καὶ κοντόλαιμη, μὲ κρεμκστὸ προγοῦλι καὶ ψηλὰ πάντα σηκωμένο κεφάλι, μὲ γαλαζία πεταχτὰ μάτια, κούτελο στενὸ καὶ στόμα τουρλωτὸ Ἀράπικο, εἶχε κατὰ τὸ σκληρὸ καὶ ἀπότομο στήν ὄψῃ τῆς, σὺ φαινότανε πάντα σὰ θυμωμένη. Σὰ βγαίνανε μαζὶ περίπατο πήγαιν' αὐτὴ δύο βήματα μπρὶς καὶ ἀκλουθαγε κείνος πίσου τῆς σὺν κοπέλι...

— Ὅριστε, ὄριστε! Ἀπὸ δῶ κ. Γραμματικὴ.. Φέρε καφροντζὴν δύο καρέκλες... Ἡ κυρία Σεβαστὴ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς, ὁ γιατρός μας κύριος Γαληνίδης.. Ἡ κυρία Γραμματικὴ ζύγωσε μὲ πῶζα τὸ τραπέζι τους, χαϊρέτιο ὅλους μεγαλόπρεπα κ' ἔκατσε κοντὰ στὴ μάνικ τοῦ Γιάννη, γνέφοντας στὸν ἄντρα τῆς νὰ κάτῃ κοντὰ στὸ γιατρό. Ὁ δόλιος χαϊρέτισε καὶ αὐτὸς κ' ἔκατσε στὰ βουβά, βλέποντάς τῃ στὰ μάτια, σὰ νὰ περίμενε σημάδι γιὰ νὰ νοιξῇ τὸ στόμα του! Φαίνεται πῶς τάντρογυνο αὐτὸ γιὰ νὰ δείξῃ πῶς εἶτανε τοῦ κόσμου, πῶς μύριζ' ἀρχοντιά, κατὰ τὸ λεγόμενον, ὅσο εἶχε νὰ κρατᾷ

σφαλισμένο τὸ στόμα του, παίζοντας ὅταν καὶ ἂν βρὶ σκότανε πανιομίμα μιλούσες καὶ σ' ἀποκρινότανε μὲ κανένα μονόλογο ἢ γνέψιμο. Ἐναμιλοῦσες, μποροῦσες νὰ κοῦσῃς κανένα ρητὸ ἀπ' τὸ Βαγγέλιο! Σὺν κοτοῦσες νὰ πῆς καὶ ἄλλο λόγο, σοῦ πετοῦσε δύο τρεῖς Ἑλληνικοῦρες χοντρές καὶ τότε πιά βουθινόσανε καὶ σὺ! Μόλις ἤρθανε χύθηκε σ' ἔλους βουθαμάρα καὶ τὰ παιδιὰ μὲ τὸ στασιὸ βροτοῦσαν τὰ γέλια, βλέποντας τὸν γιατρό νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ κοντανασαίνη, σὰ νὰ κιντόνευε νὰ πάθῃ ἀποπληξία. Στὸ τέλος δὲ βάσταζε πιά, ξερόβηξε κ' ἔκανε γιουρούσι στὴ δασκάλα!...

— Καὶ πῶς τὰ περνάτε δῶ κυρία Γραμματικὴ; Γιατὶ δὲν ἐρχεστε καὶ σεῖς στὸ καφενεῖο νὰ περᾶσετε λίγο τῆ. Ὁρα σας; ντὶπ καλογέρα γενήκατε;

— Μωραίνε! Κύριος ἐν βούλῃται ἀπωλέσει! — τὰποκρίθηκε κείνη λίγο ψευδᾶ, ὅπως κάνουν μερικὲς ψευταρχόντισσες.

— Τί παῖ νὰ πῆ αὐτό; Ἐδῶ, θερῶ, δὲν ἔχει τὸν τόπο του!

— Ἦλθομεν, ἰατρί, χάριν λουτρῶν καὶ οὐχὶ δι' ἀμαρτωλᾶς διασκεδάσεις. Ὑμεῖς, ὡς ἰατρός, δέον νὰ δίδητε τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὸν ὄχλον! δὲν ἔχει οὕτω, κυρία Σεβαστὴ; ἰατροῦ παρόντος πᾶσα

ἀρχὴ παυσάτω!

— Ἀπὸ τὸν Ἄπ Θόδωρο καὶ στὴ Φανερωμένη! Πελάγωσα, βρε παιδιὰ, εἶσαι μὲ τὸ Χριστό!

— Σιωπὰ! Μὴ λαμβάνῃς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐπὶ ματαίῳ! — φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Γραμματικὴ καὶ τὰ παιδιὰ δὲν μπορέσανε πιά νὰ κρατήσουνε τὰ γέλια...

Γελά ὁ μωρὸς κἄν μὴ τι γελοῖον ἦ! — πρόσθεσε τότε καὶ ὁ δάσκαλος φουρκισμένος.

— Φρόνιμα, παιδιὰ, φρόνιμα! Τί τρόπος εἶν' αὐτός! — τοὺς εἶπ' ἡ κυρία Σεβαστὴ στενοχωρημένη, παίρνοντας τὸ μέρος τῆς μουσαφίρισσας.

— Ἰδέτε, κυρία Γραμματικὴ, ἐκείνην ἐκεῖ τὴν λήμβον, μετὰ τοῦ λευκοῦ ἰστίου, ὅπως ταχίως πλείε καὶ μετὰ πόσης χάριτος! — εἶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Κώστας, λυγίζοντας τὴν ἀγριοφρονία του...

— Ἀγράμματοι ὅλοι, ἀγράμματοι, ἀναλφάβητοι! Μὴ λέγε ποτὲ τὴν λήμβον ἀλλὰ τὸν λήμβον, μὴ λέγε τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀλλὰ τοὺς στήλους, τοὺς στήλους! — φώναξ' ὁ δάσκαλος μὲ πτότερο θυμὸ καὶ τραβήξε πῶς πέρα τὴν καρέκλα του, σὰ νὰ φοβήθηκε μὴν πάρῃ ἀπ' τοὺς ἀγράμματους κάποιον μόνιμα!

— Κι ἂν ποῦμε, χριστιανέ, θηλυκὲς τίς στῆ-

ΔΗΛΩΣΗ

πάρχει καμιά ανάγκη νὰν τὸ κρύψουμε. Naί, ὑπάρχει ὁ Σύλλογος αὐτός, καὶ κείνοι ποὺ ἐδράσανε καὶ διευτύνουνε αὐτὸ τὸ Σύλλογο, δὲν εἶναι ἐκβιαστές καὶ διακονιαροί, καθὼς τοὺς παρουσιάζει ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου», μὰ ἄντρες ποὺ βαραίνουνε σημαντικὰ στὴν κοινωνία τῆς Πόλης, ἄντρες ὑλικά ἀνεξάρτητοι ὄλοι τους, ἄντρες ἐπιτέλους ποὺ τιμοῦν τὸ ἔθνος τους. Γράφοντας ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τὸνομα ΦΩΤΙΑΔΗΣ θὰ θαρρεῖ πὼς γράφει τὸνομα κανενὸς κοινοῦ ἀνθρώπου, γιὰτὶ ἀλλιώτικα, ἂν ἤξερε πόσο εἶναι βαρὺ αὐτὸ τὸνομα, δὲ θάποκοτοῦσε νὰν τὸ ἀγγίξει μὲ τὴν πέννα του τὴν ἀδιάντροπη. Καὶ μόνο ποὺ ὑπάρχει ἓνας ΦΩΤΙΑΔΗΣ στὸν ἀγῶνα μας καὶ μόνο ποὺ ἀγωνιζόμαστε πλάι σ' ἓναν τέτιον ἀξιοσέβαστο ἄντρα, τὸ θεωροῦμε τιμὴ μας, ἐμεῖς οἱ στενοκέφαλοι, ἐμεῖς οἱ μισθοῦτοί, ἐμεῖς ποὺ πλερώνομαστε γιὰ τὰ «διασπάσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς φυλῆς μας καὶ νὰ ἐξυττελίσωμεν τὸ σύγχρονον Ἑλληνικὸν πνεῦμα!»

Ὁ Παρᾶς! Nά, τί τοὺς συγκινεῖ καὶ τί τοὺς κάνει νὰ λυσάζουνε μαζί μας. Ὁ Παρᾶς! «Τὸ Ἀδερφάτο ἔχει παρᾶ. Καὶ τὸν παρᾶ αὐτόνε τὸν τρώει ὁ «Νουμᾶς». Καὶ πρέπει πὰ νὰ πάρει νὰ τρώει, ἀρκετὰ ἔφαγε, νὰ φάμε τώρα καὶ μεῖς». Nά, τὸ τραγοῦδι τους. Καὶ στὸ τραγοῦδι αὐτὸ τοὺς σιγοντάρουν, ἀλοίμονο! καὶ δικοὶ μας, ἀφοῦ κι αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς κ. Ἀντρεάδης, ὅσο δημοσιεύοντουσαν τὰ λιβελλογραφήματα τοῦ «Χρόνου», γύριζε στοὺς καφενέδες καὶ στὶς πλατεῖες, κατὰ τὴν ἀγιάτρευτη συνήθεια του, καὶ φώναζε:

— Nά, αὐτὸ ποὺ σὰς ἔλεγα! Ὁ «Νουμᾶς» πλερώνεται, γιὰτὶ ἂ δὲν πλερώνοτανε θὰ γύριζε κι αὐτός, σὰν καὶ μένα, σ' ἀνατολὴ καὶ δύση νὰ πουλάει βιβλία καὶ νὰ γράφει συντρομητάδες!...

Ἀδύνατο νὰ γιομίσει τὸ κεφάλι ἑνὸς τιποτένιου πὼς μπορεῖς νὰ δουλεύεις καὶ γι' ἄλλο σκοπὸ, κι ὄχι μόνο γιὰ τὸν παρᾶ. Καὶ δὲς του βρισιῆς καὶ δὲς του συκοφαντίες γιὰ τὸν ἔρημο τὸν παρᾶ! Εἶδατε; Καὶ τὸ «Ἀδερφάτο» πῆγε μὲ τὸ μέρος τοῦ κ Πάλλη, γιὰτὶ ὁ κ. Πάλλης εἶναι πλουσιώτερος ἀπὸ τὸν κ. Ψυχᾶρη. Παλαιωθροπιῆς καὶ βρωμοκοινοβέντες ποὺ συχαίνεται κανεὶς δταν ἀναγκάζεται νὰν τίς ξαναπεῖ.

Τυφλωμένος ἀπὸ τὸν παρᾶ κι ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» παρουσίασε καὶ τοὺς

δημοτικιστὰδες γιὰ ἠλιθίους, ἀφοῦ τοὺς ἔβαλε νὰ λένε στὸ «Ἀδερφάτο» τῆς Πόλης — «Ἡ παύεις τὸ Νουμᾶ ἢ παύουμε νᾶμαστε μὲ τὴ δημοτικὴ!» σὰ νᾶναι ὁ τίτλος τοῦ δημοτικιστῆ κανένα ἐπάγγελμα ἢ καμιά δημόσια θέση. Μὴ χειρότερα!

*

Τὸ «Ἀδερφάτο τῆς Πόλης» κι ὁ «Νουμᾶς» ἀλληλοτρώγονται. Ποιά ἀπόδειξη μᾶς φέρνει; Καμιά. Τὸ λέει μοναχά. Μιά ἀπόδειξη μοναδικὴ ὑπάρχει γι' αὐτὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα, ὁ ἴδιος ὁ «Νουμᾶς». Μὰ ξεφυλλίστε τοὺς τόμους του καὶ νὰ δοῦμε ποὺ θὰ βρεῖτε καὶ τὸ παραμικρότερο σημάδι γι' αὐτὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα. Μήπως αὐτὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα φανεῖ στὸ μέλλον; Αἶ, μὰ τότε χροιάζεται κάποια ὑπομονὴ καὶ θὰ δεῖτε πὼς ὅτε τότε θὰ φανεῖ τὸ παραμικρότερο. Ἀκόμα καὶ ἡ σημαντικὴ μελέτη «Οἱ Κοινότητες» ποὺ δημοσιεύεται τώρα στὸ «Νουμᾶ» εἶναι γραμμένη ἀπὸ μέλος τοῦ Ἀδερφάτου.

Θὰ βγάλει, λέει, φημερίδα δική του τὸ «Ἀδερφάτο» καὶ τότε θὰ μᾶς τὰ ξεσκεπάσει ὅλα ὁ Νουμᾶς! Μάτια μου! Τέτιο γλέντι μὴν τὸ περιμένετε! Nά βγάλει φημερίδα τὸ Ἀδερφάτο. Nά βγοῦν κι ἄλλες δέκα εἰκοσι φημερίδες στὴ δημοτικὴ ὁ Θεὸς νὰ δώσει! Τί ἄλλο θέλουμε; Τί μεγαλύτερη νίκη ἀπ' αὐτὴ ἔχει νὰ ὄνειρευτεῖ ὁ «Νουμᾶς»;

Μὰ εἴπαμε, ὁ παρᾶς τὸν τυφλώνει τὸν ἄθροπο κ' εἶσι τὸν κάνει νὰ βλέπει ὄχι ὅ,τι γίνεται γύρω του, μὰ ὅ,τι φαντάζεται ὁ ἴδιος. Κάτι τέτιο ἔπαθε κι ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου». Κάτι ἄκουσε, κάτι τοῦ σφουρίζανε, καὶ τὸ κάτι αὐτὸ τὸ φούσκωσε, ἀπὸ βᾶτραχο τῶκαμε ἐλέφαντα, καὶ μᾶς παρουσιάστηκε καμαρωτὰ καμαρωτὰ καβάλα στὴν προβοσκίδα του. Ἀς χαίρεται τὴ νίκη του. Τόσο μᾶς θοροβήσανε τὰ γράμματά του, βλέπετε, ποὺ τὰ ξανατυπώσαμε στὸ «Νουμᾶ», παίροντας τίς βρισιῆς, τίς ψευτιῆς καὶ τίς συκοφαντίες γιὰ στολίδι τοῦ ἀγῶνα μας, — εἰὸς ἀγῶνα τίμιου καὶ λευκοῦ, ποὺ δὲ σώνει νὰν τὸν λερώσει κι ἂν ξαπολυθῆί πάνου του ἀλάκαιρη ἢ βρώμα ποὺ λιμνάζει σὲ μιὰ μὸχθηρὴ ψυχῇ.

Γιὰ νὰπαντήσουμε, ὄχι στὰ λιβελλογραφήματα τοῦ «Χρόνου», μὰ σὲ μερικὸς φίλους ποὺ ἀνησυχῆσανε ἀπ' ὅσα διαβάσανε, στείλαμε στὴν «Ἀκρόπολη» τὴν ἀκόλουθη

Ἐνας ΝΕΟΕΛΛΗΝ, σὲ τρία φύλλα τοῦ «Χρόνου», βρισιῆς, ψευτιῆς καὶ συκοφαντίες ἀραδιάζοντας, κηκορευτήκε πὼς ξεσκεπάσε τὰ «Παρασκηνία τοῦ μαλλιαρισμοῦ» καὶ μᾶς προκαλεῖ νὰπαντήσουμε σὲ μερικὰ ἐρωτήματα ποὺ μᾶς βάζει. Ὁ κύριος αὐτὸς θᾶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ θὰ ξέρεει πὼς σὲ ἀνυπόγραφους λιβελλογράφους δὲν ἀπαντᾶει κάθε γνωστὸς ἄνθρωπος ἂ θέλει ἀπάντηση, ἂς φανερώσει τὸνομά του κι ἀμέσως θᾶν τὴ λάθει. Ὅσο ὅμως ξακολοθεῖ νὰ κρύβεται, μένει συκοφάντης κι ἀναντρος, κ' ἔχει τὸ λεύτερο νὰ λέει ὅ,τι θέλει. Κανεὶς δὲ θᾶν τὸ ἀπαντήσῃ ποτέ. Τὰ ἀξιοσέβαστα πρόσωπα ποὺ βρίζεει στέκονται ψηλά, καὶ φιλολογικῶς καὶ κοινωνικῶς, τόσο ψηλά ποὺ νὰ μὴν τὰ φτάνουν οἱ συκοφάντητες τοῦ θρόμου. Ὅσο γιὰ τὸ «Νουμᾶ» τοῦ κἀνοῦμε τὴν τιμὴ νὰν τὸ δηλώσουμε

α) Πὼς ξακολοθεῖ καὶ ὅ,τι ξακολοθεῖ νὰ βγαίνει ταχτικά.

β) Πὼς συνεργάζετα ἀδερφικώτατα μὲ ὅλους ὅσοι ἀγωνίζονται γιὰ τὴ δημοτικὴ γλώσσα, δίχως νᾶναι δεμένος οὔτε σὲ κόμματα φιλολογικὰ οὔτε σὲ πρόσωπα, καὶ

γ) Πὼς δὲν ὑπάρχουν ἄπλαῦτα στὸν ἀγῶνα μας γιὰ νὰν τὰ βγάλει ὁ «Νουμᾶς» καμιά μέρα «εἰς τὸν ἥλιον», μὰ ὅλη ἡ δουλειά μας εἶναι καλοπλυμένη, καὶ ὀλοκάθαρη καὶ δὲ φοβᾶται τὸ φῶς, ἀφοῦ γιὰ κάπιο φῶς, ποὺ τὸ λέν Ἀλήθεια, γίνεται.

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντῆς τοῦ «Νουμᾶ»

Ἡ δῆλωση δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης (19 τοῦ Σεπτεμβρίου, σελ. 2, στήλ. 4). Καὶ τώρα σταυρώνουμε τὰ χέρια μας καὶ καρτεροῦμε νὰ φανερώσει ὁ κ. Λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τὸνομά του. Καὶ πρέπει νὰν τὸ φανερώσει, ὄχι μόνο γιὰτὶ κάθε ἄν-

τες οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ θὰ γκρεμίσουνε τάχα;

— Τῆρι ἀλώδητον, κύριε, τὴν γλῶσσάν σου, τὴν γλῶσσάν σου! — Ξακλουθεῖς κείνος στὸν ἴδιο τόνο, σὰ νὰ πῆρε κουράγιο γιὰ καυγᾶ, κι ὁ γιὰτὸς μὲ τὸν Κώστα, σὰ νὰ τῶχανε συμφωνημένο, τοῦ δείξανε μιὰ τόση δὲ γλωσσάρα σὰν πατοῦρα!

Ἡ δασκάλα, σὰ νὰ πητῆσαν τὸν κῆλο τῆς, ἔσπρωξε μὲ βιά τὸ δίσκο μὲ τὰ λουκούμια, ἔρριξε κάτω δυὸ ποτήρια μὲ νερὸ καὶ πετάχτηκε ἄδρόβα, σὰν τὴ λάμια, σκούζοντας...

— Ἀθλιότης, οὔτιδανότης! Ἀναίδεια!... Θεοφιλε πηγαίνωμεν... οὐ συγχρώνται! Ἰουδαῖοι! Σαμαρείταις!

— Βαρβαρότης, κουταμάρα, προστυχία!

— Μὴ μολύνῃς, Θεοφιλε, τὴν γλῶσσάν σου!

Τάντρογυνο χόμπησε νὰ φύγη σπρώχοντας δεξιά καὶ ζερβά τὸν κόσμο, σὰ νὰ τὸ κνηγούσανε ἔλοι σπαρταρήσανε στὰ γέλια κ' ἡ κωμωδία κείνη, ποὺ δὲν τὴν περίμεναν, ἔκανε στὴ δύστυχη τὴν Ὀλγα μεγάλη ἀντίπραξη!

— Τελειώσε, παιδιὰ μου, τελειώσε! Ἄλλη φορὰ δὲν πατῶ δῶ πέρα καὶ νὰ τὸ ξέρετε! Μπα ρεζιλίκι ποῦπαθα σήμερα! — φώναζ' ἡ κυρία Σεβαστὴ μὲ θυμὸ σὰ φεύγανε...

— Τί ρεζιλίκι ἔπαθεσ κάλε;

— Τὸ ξέρεις, γιὰτὲ, αὐτὰ τὰ πράματα δὲ μ' ἀρέσουνε! Μοῦ κουβαλήσατε δυὸ παλαβοῦς γιὰ νὰ κάνετε κωμωδίες στὴ ράχη μου, νὰ γυρνᾶ ὅλος ὁ κόσμος; νὰ μᾶς βλέπη!...

— Ἄλλη φορὰ δὲ θὰ τοὺς ξαναἰδῆς κ' ἔγνοια σου!

— Ὁ καθένας ἔχει τίς ιδέες του· μᾶς δὲ μᾶς κάνανε τίποτα γιὰ νὰ τοὺς ρεζιλιώσουμε, τοὺς κακομοίριδες!

— Τί ἔχουνε νὰ πάθουν ἀπόψε ἓνας Θεὸς τὸ ξέρεει! — μουμυρίστ' ὁ Κώστας, σὰ νᾶχε κάπιο κρυφὸ σχέδιο στὸ κεφάλι του.

— Τί σκίφτηκες, κάλε, τρισκατάρατε;

— Τὸ σπῆτι τους εἶναι χαμηλό, τίσσερα πέντε σκαλιὰ κι ἀνεβαίνεις στὸ χαγιατάκι· τὰ παραθύρια δὲν τὰ σφαλοῦν τὴ νύχτα γιὰτὶ καψώνουνε· τί λέτε, βρε παιδιὰ, ἔρχεστε νὰ τοὺς ρίζουμ' ἓνα γαῖδαρο μῆσα;

— Καλέ τί τρέλλες εἶν' αὐτὲς — φώναζ' ἡ κυρία Σεβαστὴ — τί ἄνοστα κωμώματα! Γιάννη, σοῦ τᾶπαγορεύω νὰκακατευτῆς σὲ τέτοιες σάχλες, τὰ κουσεες;

— Καλέ χωράτεψε, τὸν πιστεψες;

— Αὐτὸς χωράτεψε; θαρρεῖς δὲν τὸν ξέρω; Σὴ κω, Γιάννη, πᾶμὲ νὰ φύγουμε, πᾶει νὰ βραδιάσῃ!

— Ἀπόψε δὲν μπορῶ νὰ σὰς συντροφεύω! Ἄρρο βράδυ τὰ λέμε, κοίταξε νὰ μοῦχης μεζελίγια!

εἶπ' ὁ γιὰτὸς σηκωμένος κι αὐτὸς γιὰ νὰ φύγη...

— Καλῶς νᾶρθῃς, γιὰτὲρ! πιστεύω πὼς κάπιο θὰ βρεθῇ τοῦ γούστου σου...

— Θόδωρε τὸ πρῶτ' σὲ περιμένω στὸν Καθ...

— Ἐρθῶ Γιάννη, ἔχω μεγάλη ὄρεξη νὰ γνωρισω τὴ Μαριώ σας...

— Ὁρεξὴ εἶ; Ξυπὴ θᾶ σὺ βγῆ!... Καλὴ νύχτα! Ἡ μάιννα τοῦ Γιάννη, πεισματάρη γιὰτὲ δὲ χωράτεψε! Θέλοντας καὶ μὴ πῆρε τὸ γιὸ τῆς νὰ τὸν κλεισῇ μὲ τίς κότες, ἀπ' τὸ φόβο μὴν πλεχτῆ σὲ καμιά καινούρια κωμωδία ποὺ θὰ παιζότανε! Μόλις φύγανε ὁ Κώστας ἔσπασε στὰ γέλια...

— Θαρρεῖτε πὼς χωράτεψε; δὲ μοῦ γλυτώνουν ἀπόψε, μὰ τοὺς καῦμούς τῆς Γραμματικῆς ποὺ πέρασα! Μωρὲ θὰ κελαιδῆσῃ στὴν κάμαρά τους ὁ γαῖδαρος ποὺ θὰ πᾶη καπνός!

— Ἄστα, Κώστα, τέτοια χωράτα! Δὲν εἶναι παιγνίδι ἀκίντυνο γιὰ μιὰ νευρικὰ γυναικᾶ, σὰν καὶ κείνηνε — τοῦπ' ὁ γιὰτὸς στὰ σοβαρὰ καὶ καληνύχτις.

τρας έτσι φέρνεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, μά και γιατί ένας πατριώτης που κόβεται τόσο για την «ένδοξη της φυλής και δια των μη εξευτελισμόν του συγχρόνου ελληνικού πνεύματος» πρέπει να έχει και την παληκαριά να τα διαφεντεύει αυτά από το φανερό κι όχι κρυμμένος στον ύπνομο της άνω νουμίας.

Στην «Πατρίδα» της Τρίτης (9 του Σεπτεμβρη, σελ. 5, στήλ. 4) διαβάσαμε τ'ακόλουθα σε μιά ανταπόκριση από την Κων/πολη :

«Η εφημεριδομανία εξακολουθεί να καταλαμβάνη τους πάντας. Μέχρι τουδε έδοθησαν 128 αλλησεις εις τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ ἐκδόσεως εφημερίδων. Θὰ ἔχωμεν δὲ καὶ μαλλιαρικὴν εφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον «Λαός» με διευθυντὴν τὸν γνωστὸν Ιατρὸν κ. Φώτην Φωτιάδην καὶ με συντάκτην ποῖον, ἐὰν ἀγαπάτε, τὸν κ. Ἰωάν. Δραγοῦμην, γραμματεῖα τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας. Μὴ χειρότερα!»

Ἡ εἶδηση αὐτὴ τῆς «Πατρίδας» μᾶς ξεκαθαρίζει κάπως τὰ πράματα. Δηλ. ἀρχινᾶμε νὰ πιστεύουμε πὼς ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τις περισσότερες πληροφορίες τις πήρε ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ τις μαστορεύει στὴν Ἀθήνα καὶ πὼς θὰ ὑπάρχει κάποιος Σαῦλος ἢ Παῦλος (ἢ καὶ Φαῦλος) στὴν Πόλιν πὸν μαγερεύει τὰ ψέματα καὶ τὰ σεοβίρει γι' ἀλήθειες στὸν ἀντιπρόσωπό του τῆς Ἀθήνας.

Μακάρι νὰ βγεῖ εφημερίδα τέτια στὴν Πόλιν, κι δια δώσει ὁ Θεὸς καὶ βγεῖ, πρώτοι ἐμεῖς θὰν τὸ χαροῦμε καὶ θὰν τὸ διαλαλήσουμε ἀπὸ τις στήλες μας. Βλέπετε ὅμως, πρὶν ἀκόμα βγεῖ ἡ εφημερίδα τῆς Πόλης ἀρχινῆσανε τὰ κοροκουσουρέματα καὶ οἱ μασκαροκουβέντες. Φανταστεῖτε πιά τί ἔχει νὰ γίνει δια θὰ βγεῖ!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ (ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται 1 δραχμὴ ἢ καθεμιά στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

Ὁ Θόδωρος βιαζότανε κι αὐτὸς νὰ φύγη, θέλοντας νὰ συχάση πρώτη βραδυὰ πούθε στὸ Λουτράκι κ' ἔτσι τὸ πολεμικὸ σχέδιο τοῦ Κώστα ἔμεινε μόνο στὸ μυαλό του καὶ τὸ δόλιο δασκαλικὸ ζευγάρι φτηνὰ τὴ γλύτωσ' ἀπὸ κεινούριες τρομαρες!

Β'.

Ὁ Θόδωρος πρῶτ' πρῶτ' ἔκανε τὸ μπάνιο του καὶ πήρε τὸ δρόμο τοῦ Κάβου νὰ βρῆ τὸ μοναστήρι τοῦ φίλου του. Μεγάλη περιέργεια εἶχε νὰ ἰδῆ τὸν περίφημο αὐτὸ Κάβο, πὸ τὸσες ὁμορφίες του ἔκουσε, καὶ σκανταλιζότανε κι ὄλας νὰ γνωρίση τὴν πεντάμορφη Μαρῖά, πὸ σὰν ἄλλη Πενταγιώτισσα γέρους καὶ νιὸς κόντευε νὰ λωλάνη! Ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο τῆς Περικχώρας ἀρχινᾷ ἕνα δρομάκι κατηφορικὸ, μέσα σ' ἀγριλιές καὶ πεῦκα φουντωμένα, πὸ φέρνει ὡς κάτου στὸν Κάβο, ἀρκετὰ φαρδὺ γιὰ νὰ περάση λεύτερα μιά ἀμαξά Ζερβὰ πριναρία καὶ σκίνα μεγάλα, θεριεμένα, πὸ πρασινίζουσε τὴν κατηφορὰ ὡς κάτου στὴ θάλασσα. Δεξιά κρεμιέται πὸ πᾶνον τὸ θεῶρατο βουνό, με τοὺς ἄλλους δρόμους του, πὸ σὰν ἄσπρες καρδέλες ξεχωρίζουν ἀπὸ μακριὰ, καὶ τὰ κοκκινωπὰ ἢ σταχτερά γκρεμὰ, πὸ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΑ Τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— ΓΙΑ ΤΙΣ Ἐπαρχίες Δρ. 7 ΓΙΑ Τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. 10.

ΓΙΑ ΤΙΣ Ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συντρομίες.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἢ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κλόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια, Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιοδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρυ στὴ Βουλῆ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κομματικὰ τοιφλίκια -- Οἱ πόρτες τῆς Χολέρας -- Ἡ καμπίνα τοῦ κ. Παπαμιχαλό..... κτλ. -- Ἡ Πειραιώτικη σκανταλοφάμπρικα -- Φαρμακευτικὲς μπερμπαντιές.

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ θὰ μᾶς φέρει καὶ τὴ χολέρα! -- Νὰ, μιά μπόμπα πὸν πέταξε στὴ μέση ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης. Καὶ εἶναι ἡ μπόμπα αὐτὴ γιομάτη ἀλήθεια, γιὰτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰν τὸ ἀρνηθεῖ πὼς ὁ κοινοβουλευτισμὸς (ἢ σοσιόκρατος, ὁ κομματισμὸς, τὸ ρουσφέτι) πὸν ἔφερε ὄλα τὰ κακὰ στὸν τόπο μας, θὰ φέρει γὰ συμπλήρωμα καὶ τὴ χολέρα.

Θὰ πεῖτε: Ἐχομε Ὑγειονομεία, ἔχομε Λοιμοκαθαρτήρια κι αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν. Ποῖός εἶπε πὼς δὲν ἔχομε; Ἀλλὰ καὶ ποῖός μπορεῖ νὰν τὸ ἀρνηθεῖ πὼς τὰ ὑγειονομεία καὶ τὰ λοιμοκαθαρητῆριά μας εἶναι κι αὐτὰ κομματικὰ τοιφλίκια, πὸν δίνονται γιὰ ρουσφέτι, παχέτατο ρουσφέτι, στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο κομματάρχη, ὅχι γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὴ χώρα ἀπὸ τις ἐπιδημίες, μὰ γιὰ νὰ γιομίσῃ τὴν τσέπη του;

Κάθε λόγο καὶ λιγάκι γράφονται στὸν τόπο κατάχρησε κ' ἐμβίασμοι κι ἄλλα μασκαράληκια πὸν γίνονται στὰ λοιμοκαθαρητῆρια: κάθε λόγο καὶ λιγάκι καταγγέλλονται διάφοροι ὑγειονόμοι πὼς πιέζουν καὶ καταδυναστεύουν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο γὰ χρηματισμό. Κι ὅμως τὰ πράματα μένουνε στὴ θέση τους, γιὰτι ἔτσι σφύρουνε στὸ κόμμα, καὶ κανένας δὲ συγκινεῖται: καὶ νὰ δεῖτε μεθαύριο, ὅτε καὶ ἡ Χολέρα θὰ συγινεῖται, μὰ θὰ μᾶς καλοῦρθεῖ, ἀφοῦ τῆς ἔχομε τις πόρτες ὁρθάνοιχτες με τὰ ὑγειονομεία μας καὶ με τις μασκαροκαρτανιές μας.

ΠΡΟΤΕΙΝΕ κατ: πολὺ σημαντικὸ ἢ «Ἀκρόπολη».

Πρότεινε νὰ καλέσουμε ἀπὸ τὴ Γερμανία τὸν κατ'ἄλλο ἐπιστήμονα νὰ μᾶς ἀβρωπίσει τὰ λοιμοκαθαρτήρια καὶ νὰ μᾶς κανονίσει τὴν ὑγειονομικὴ μας ὑπερέσσια. Ἄγια δουλιὰ αὐτὴ καὶ μακάρι νὰ γενέτανε σὲ μεγαλύτερο κύκλο, μακάρι νὰ φέρναμε ξένους νὰ μᾶς τάβρωπίσουνε καὶ νὰ μᾶς τὰ ταχτοποιήσουνε ὄλα, καὶ πρῶτα πῶτα τὴ Βουλῆ μας καὶ τὰ Ὑπουργεῖα μας.

Μὰ μπροστὰ σ' ἕνα τέτιο χρυσὸ ὄνειρο στυλῶνεται τὸ παντοδύναμο Κόμμα. Κι αὐτὸ εἶδε καὶ ἡ καχημένη ἢ «Ἀκρόπολη» κι ἀναγκάστηκε νὰ πετάξῃ τὴν μπόμπα τῆς.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ὅσα νᾶχει ὁ Μεγαλοδύναμος, λύθηκε κι αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ἐθνικὸ ζήτημα καὶ θὰ πάει κι ὁ κ. Κ. Παπαμιχαλό κτλ. στὴν Πόλιν ἀγγόμενος τῆς μεγάλης κ' ἐθνικῆς ἐκδρομῆς. Εἶθανε καὶ πάθανε νὰ τὸν καταφέρουνε. «Βρέ, ἔλα τζάνουμ!» — Δὲν μπορῶ. — «Μὰ θὰ μᾶς χαλάσεις τὴν ἐκδρομὴ!» — «Λυπῶμαι, μὰ τί νὰ σᾶς κίμω!» — Στὸ τέλος, δὲν ξέρουμε καὶ μετὶ πῶς, ἐκάμθη ὁ ἀκαμπτος καὶ νὰ σου τοῖνε σήμερα ἡμέτης: κι ἀρχιστράτηγος τῆς ἐκδρομῆς.

Νὰ δοῦμε τώρα ἂν ἐπιμένει καὶ πάλι στὸ βικόρι νὰν τοῦ δώσουνε μεσημερινὴ καμπίνα. Γιατὶ καὶ τέτιο ἔπιθε μιά ἄλλη φορὰ, πὸν εἶταν πάλι ἡμέτης σὲ κίτι ἐκδρομῆ.

— Νὰ μοῦ δώτε, κνιμάρτε, μεσημερινὴ καμπίνα! Εἶπε μὲ πόζα μόλις πάτησε τὸ ἔγιο τοῦ ποδαῖο στὸ βαπόρι. Κι ὁ κνιμάρτος χαμογελῶντας τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Νὰ σᾶς δώσω τότε δύο καμπίνες, μιά στὰ δεξιά κι ἄλλη στ' ἀριστερὰ τοῦ πλοῦο γιὰ νὰ βρισκετε πάντα τὴ μεσημερινὴ στὸ ταξίδι μας!

ΟΧΙ διοικητικὴ ἀνάκριση γιὰ τὸ τελωνεῖο τοῦ Πειραιῶς μὰ δικαστικὴ ἀνάκριση. Ὅχι ὁ δάνας κι ὁ τῆδες οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητής: γιὰ νὰ χρονίσῃ τὴ δουλιὰ καὶ στὸ τέλος νὰ βγεῖ ἕνα ποῦρ! μὰ ὁ ἀνακριτής κι ὁ εἰσγγελέας νὰ βροῦνε μᾶνι μᾶνι τὸν ἔνοχο καὶ νὰ τὸν ἀρπάξουνε ἀπὸ τὸ σβέρο.

Ἔτσι φέρθηκε ὁ κ. Γούναρης καὶ φέρθηκε πολυκαλά. Γιατὶ ἔνοιωσε ἐπιτέλους πὼς αὐτὴ ἡ σκανταλοφάμπρικα πὸν λέγεται «Τελωνεῖο Πειραιῶς» γρειάζεται ξεπταωμα. Κι τὸ ξεπάτωμα αὐτό, μόνη ἡ Δικαιοσύνη θὰ τὸ κάνει ἂν, ἐνοσεῖται, θαλήγει νὰ δουλέψῃ σὲ Δικαιοσύνη.

ΣΥΣΤΑΙΝΟΥΜΕ στὴν «Ἀκρόπολη» καὶ τοῦτο γιὰ νὰνακαλύψῃ καὶ μιά ἄλλη μπερμπαντιὰ πὸν γίνεται στὰ φαρμακεία μας. Νὰ δώσῃ σ' ἕνα εσοπότερη τῆς μιά συνταγῆ, πὸν νὰ γράφῃ κενὸς ἀκριβοῦςτικα γιαιτρικὰ, καὶ νὰν τοῦ πῆ νὰν τὴ γυρίσει σ' ὄλα τὰ φαρμακεία τῆς Ἀθήνας.

Καὶ τότε θὰ δει—καὶ θὰ φριξῇ!—πὼς κάθε Φαρμακεῖο θὰ ζητήσῃ κι ἄλλη τιμὴ γιὰ τὸ γιαιτρικὸ. Δηλ. τὸ ἕνα θὰ ζητήσῃ 3 δραχμές, τὸ ἄλλο 5, τὸ τρίτο θὰ πῆ πὼς τὸ φτεῖναι τὸ γιαιτρικὸ μὲ 80 λεπτὰ κτλ.

σὲ κάθε στιγμή, θάρρει, εἶν' ἔτοιμα νὰ καταρακλιῆσουν. Ὅσο κατεβῆναι κανεὶς φκρδᾶναι πῶς πολὺ τὸ δρομάκι, ὡς πὸν ξανοίγεται στὸν Κῆβο σὲ μιά πλατῆα, ὅταν χτίστηκε τὸ σπίτι τοῦ Γιάννη καὶ τὸ διπλανὸ του καφενεδάκι. Εἶναι πετρώδης ἐκεῖ ὁ τόπος κι ἄγριος, στάλα νερὸ δὲν ἔχει κ' ἡμερα δὲν τρα καὶ λουλούδια δὲν προκόβουνε. Πεῦκα καὶ μερικὲς ἐλιές ἰσκιώνουν τὴ πλατεῖτσα, καὶ δάφνες ἀσπροκόκκινες γύρο φυτρωμένες τὴ στολίζουσε, δίνοντας τῆς κάποια χάρη ξεχωριστὴ. Στὴ ριζοβουνιὰ δύο τρεῖς μεγάλες σπηλιές χρσαιμεύουσε γιὰ κοτέτσι κι ἀχερῶνας τοῦ σπιτονοικακέρη, καὶ λίγο πὸν πέρχ βλίπεσε ἕνα χωριάτικο φουρνάκι. Σὰν ἔφτασ' ὁ Θόδωρος, στὸν Κῆβο εἶτανε πᾶνω κάτω ἐννιά ἢ ὄρα ὁ ἥλιος δὲν ἔκχιγ' ἀκόμα καὶ ζέστη στὸ δρόμο καθόλου δὲν ἔνοιωσε πὸν καὶ πὸν ἔν' ἀχερᾶκι δροσερὸ φουσοῦσ' ἀπ' τὴ θάλασσα, γεμάτο ἀρμύλα. Κάτ' ἀπὸ μιά ἐλιά, κοντοκαθισμένη, ἔσκυβε χάρου μιά κοπέλλα, πλόνοντας κατὶ σ' ἕνα σκαφίδι. Εἶχε γυρισμένες τις πλάτες στὸ Θόδωρο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὴν ὄψη τῆς, μὰ ἡ χάρη τῆς κορμωστασιᾶς, ὅπως εἶτανε γεμμένη, τοῦ μαρτυροῦσε τὴ λεβεντιὰ τῆς, χάρη λουλουδιῶ πὸν λιγάκι στὸ κλοναράκι του! Σπιθηροβολούσανε στὸν ἥλιο τὰ δλόξκνθα μαλλᾶκια

τῆς, σὲ μιά πλεξούδα γυρισμένη στὸ κεφάλι, σὰ στεφάνι, καὶ τάνασκουμτωμένα ὡς πᾶνου μανίτικα τῆς ἄρχνανε γδυμνὰ κατὶ μπράτσα τερνιουτὰ, ζυμωμένα, θάρρει, με τὸ γάλα—Χώρις ἄλλο, σκέφτηκε τὸ παιδί, θᾶναι ἡ Μικρῶ, με τὸ δικιο τους μοῦ τὴν παινέσανε!

— Νὰ σοῦ πῶ, καλὸ κορίτσι—τῆς εἶπε ζυγῶνοντας δῶ κᾶθησ' ἡ κυρία Σεβαστή;

Γύρισε μονομιά; ἔαρνησμένη κ' εἶδειζε τὸλόχαρο προσωπάκι τῆς, με δύο μαῦρα καὶ μεγάλα ματᾶκια, δικάφανα καὶ λαμπερὰ σὰν ἔξστερος οὐρχνός...

— Εἶσαι τὸ καινούριο παλλικᾶρι πούρθ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα; —τοῦπε χαμογελασμένη...

— Ναι! Πούν' ὁ Γιάννης;

Ὁ κύρ Γιάννης εἶναι κατὰ κεῖ, πῆσ' ἀπ' τὸ σπίτι, στὸν ἴσκιο!

Πῆγε πῆσ' ἀπὸ τὸ σπίτι, δυτικὰ, ὅπως τοῦδειξε, καὶ βρῆκε καὶ τὸ Γιάννη με τὴ μάννα του νὰ πίνουσε γάλα. Τὸ μέρως αὐτὸ εἶτανε τὸ πρῶτ' ἰσκιωμένο ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τὸ προτιμοῦσαν, τᾶπομεσήμερο πᾶλε εἶχε ἥλιος καὶ μαζεύοντανε στὴν ἄλλη πᾶντα, κάτου ἀπὸ τις ἐλιές καὶ τὰ πεῦκα. Ἡ μάννα τοῦ Γιάννη δέχτηκε τὸ παλλικᾶρι μ' ἀγάπη καὶ πολὺ πρόθυμα κ' εὐγενικὰ τὸ περιποιήθηκε. Κᾶθη-